

Päivä päivältä paremmin

Anne Kotokorpi

Päivä päivältä paremmin

Anne Kotokorpi

Päivä päivältä paremmin

© 2025 Anne Kotokorpi

Kustantaja: BoD · Books on Demand,
Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki,
bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH,
Friedensallee 273, 22763 Hamburg, Saksa

ISBN: 978-952-80-7283-6

Lupauksia, lupauksia

Paukkupakkanen taisi hillitä uudenvuoden juhlijoi-
ta, koska niin vähän viuhui raketteja ilmassa. Muu-
tamaa vaisua värijuovaa tummalla taivaalla ei voinut
hyvällä tahdollakaan kutsua ilotulitukseksi.

Sanna katseli ulos pienen yksiönsä ikkunasta ja
tunsi olonsa apeaksi. Kynttilän haalea valo lepatti
pimeässä huoneessa luoden aavemaisia varjoja sei-
nille. Kohta oli keskiyö. Huomenna kaverit kyselisi-
vät ”mitä teit eilen?” Facebook täytyisi juhlivien
ihmisten iloisista kuvista. Sannalla ei olisi mitään
raportoitavaa. Hän oli kököttänyt viikonlopun yksin,
surullisena, lähinnä säälien itseään.

Mennyt vuosi ei ollut Sannalle paras mahdollinen.
Oikeastaan se oli ollut aivan hirveä. Kesällä oli päät-
tynyt pari vuotta kestänyt parisuhde. Mies oli löytä-
nyt toisen. Suhde oli tullut Sannalle täytenä yllätyk-
senä, mikä oli vain lisännyt tuskaa. Mies oli onneksi
muuttanut ulkomaille uuden naisensa kanssa. Toi-
puminen oli kuitenkin ollut hidasta. Kavereiden sit-
keistä pyynnöistä huolimatta Sannaa ei huvittanut
lähteä ulos, ei ravintoloihin, elokuvaan, tanssimaan.
Nettitreffitä hän kammoksui yli kaiken.

Lokakuussa Sanna oli menettänyt työpaikkansa.
Yhtiössä oli yt:t ja kuinka ollakaan, ”viimeksi si-

sään, ensimmäisenä ulos”: Sanna löysi itsensä irtisannottujen joukosta. Tylsä työ toimistossa ei ollut mikään toiveiden täyttymys, mutta säännöllinen palkka motivoi. Jo muutamat viikot työttömänä olivat riittäneet osoittamaan, että ilman rahaa oli vaikeaa tulla toimeen.

Saadakseen joulukuun vuokran maksuun Sanna oli vienyt isomummulta saamansa korun panttilainaan. Raskain sydämin hän oli jättänyt kauniin timanttiriipuksensa liikkeeseen. Hänellä oli neljä kuukautta aikaa saada jostain viisisataa, jotta voisi vielä lunastaa sen takaisin. Sanna ei ollut uskaltanut kertoa perheelleen rahahuolistaan. Hän aikoi hommata rahat koruun keinolla millä hyvänsä ennen maaliskuun loppua.

Kauhein koettelemus oli hänen rakkaan kissansa kuolema ennen joulua. Hessu oli jo 16 vuotta kulkenut Sannan rinnalla ja nyt se oli poissa. Eläinrakkaana ihmisenä Sanna harkitsi hetken uuden lemmikin ottamista, mutta Hessua ei korvaisi mikään. Itku tuli päivittäin.

Itku oli tullut tänäkin iltana. Peilistä katsoivat surulliset kasvot. Ruskeat silmät olivat oikeastaan punaiset, hiukset kampaamatta. Pyh, mitä väliä...

Vuoden vaihtumiseen oli enää vajaa tunti. Sanna oli päättänyt selvittää tulevan vuoden tapahtumat ennustamalla. Sokeritina olisi helppo ja hauska konsti. Sanna laittoi sokerin kattilaan sulamaan. Viereissä oli kylmää vettä, jonne köntti oli tarkoitus ti-

puttaa. Muuten ennustaminen sujuisi samalla tavalla, kuin ennen vanhaan tinoilla. Varjo kertoisi, onko tulevaisuudessa odotettavissa mitään iloisia yllätyksiä. Toivottavasti.

Sulatus onnistui, ja Sanna kaatoi massan veteen. Sokeriköntti oli ainakin yhtenäinen, joten ”särkynyt-tä onnea” ei tarvinnut pelätä. Hyvä. Sanna nosti könttin vedestä ja alkoi tarkastella sen muotoja kynttilän valossa. Toisessa kulmassa oli havaittavissa pientä röpelöä, joten taloudellinen tilanne tulee ehdottomasti kohenemaan. Sanna pyöritteli ”tinaansa” ja yritti löytää jotain tunnistettavaa muotoa. Korvat? Oliko tuossa eläimen korvat? Ja kuono? Kärsä? Turpa? Hahmo näytti tosiaan eläimeltä, mutta Sanna ei ollut valmis uskomaan, että hankkisi lemmikin. Kun Sanna käänsi sokeritinansa toisinpäin, seinällä näkyi yhtäkkiä ilmiselvä sormus. Miten sokeriin olikaan tullut reikä massan keskelle. Reiän päällä oli vielä terävä kohouma, ikään kuin timantti koristamassa sitä.

- No nyt on kyllä täyttä hölynpölyä, Sanna nauroi ääneen. - Ei todellakaan tule tapahtumaan.

Sanna laittoi kattilan likoamaan lavuaariin, heitti sokeritinan biojätteeseen ja meni nukkumaan.

Aamu näytti valoisalta, jopa aurinko paistoi pitkäs-tä aikaa. Sanna tunsu, että käänne parempaan oli tapahtunut. Loppuelämäni ensimmäinen päivä, ajatteli Sanna, kun keitti kahvia ja pakotti itsensä vihdoinkin

miettimään tulevaa, ei mennyttä.

Kahvikupin äärellä Sanna selaili hajamielisenä avoimia työpaikkoja. ”Lähihoitaja, lähihoitaja, lähihoitaja”. Lukion jälkeen Sanna oli hakenut ja päässyt eläintenhoitajan koulutukseen. Suurin osa harjoittelusta tehtiin tuotantoeläinten ja hevosten parissa. Hänen kotipaikkakunnallaan ei pieneläinklinikoita ollut. Hän oli muuttanut koulun jälkeen etelään ja työskennellyt sen jälkeen lähinnä kaupassa ja toimitossa.

Yksi työpaikkailmoitus pisti Sannan silmään. Pieneläinklinikka etsi hoitajan sijaista pariksi kuukaudeksi. Uskaltaisiko tuota hakea? Koulusta oli kuitenkin aikaa jo tovi, eikä hänellä ollut varsinaista työkokemusta eläintenhoidosta. No, mikä on pahinta, mikä voi tapahtua? Se, että en saa paikkaa.

Sanna naputteli hakemuksen sisään saman tien. Hän laittoi avoimen hakemuksen myös muutamaan asiakaspalvelupaikkaan. Istuminen päivät pitkän koneella ei kiehtonut, mutta jotain oli yritettävä.

Eläinsuojeluyhdistys haki vapaaehtoisia. Sanna laittoi viestiä sinnekin. Hänellä oli aikaa. Siellä pääsisi ainakin silittelemään kissoja ja kävelyttämään koiria.

Sanna laittoi koneen kiinni, nousi ylös ja venytteli. Päivä ei ollut vielä edes puolessa ja hän oli saanut aikaan valtavasti. Reipas lenkki kirpakassa pakka-
sessä piristäisi varmasti. Sitten lämmin suihku ja hyvä kirja.

Sanna oli eteisessä pukemassa, kun puhelin soi. Linda. Sanna ei oikeastaan olisi halunnut vastata, mutta pakko kai se oli. Luultavasti Linda halusi kertoa eilisistä juhlista.

- Hei Linda.

- Hei Sanna, et arvaa. Et ikinä arvaa.

Linda taisi olla humalassa äänestä päätellen. Ehkä juhlat olivat venähtäneet aamuun.

- En arvaa, Sanna sanoi ja yritti olla kuulostamatta liian kyllästyneeltä.

- Tapasin miehen, komean miehen.

Sanna kuuli taustalta naurua ja meteliä. Ilo tuntui olevan ylimmillään.

- Sepä mukavaa. Kuule... olin juuri lähdössä ulos, soitellaanko myöhemmin?

- Sanna, älä ole tylsä. Me ajattelimme Teron kanssa tulla sinne kylään, just nyt.

Sanna kalpeni. Hän ei missään nimessä halunnut mölyävää juopporemmiä kotiinsa.

- Sori, nyt ei käy. Lupasin olla vartin päästä kaupungilla. Mutta toiste sitten. Moikka!

Sanna sulki puhelimen. Toivottavasti Linda ei suuttunut. Tai oikeastaan Sanna vähät välitti vaikka olisi suuttunutkin. Heillä ei nykyään ollut Lindan kanssa paljonkaan yhteistä. Lindalla oli rahaa, Sannalla ei. Se rajoitti yhteisiä harrastuksia. Sannalla ei ollut paljon ystäviä, tuttaviamuutamia.

Siihen tulisi nyt muutos, Sanna päätti. Miksi roikun ihmisissä, jotka ovat suorastaan vahingollisia minul-

le? Monet olivat vuosien varrella jopa hyväksikäytäneet Sannan hyväntahtoisuutta. Kuten ex-mies Pekka. Nyt riitti. Tästä hetkestä lähtien Sanna päätti opetella laittamaan itsensä etusijalle.

- Oi, uudenvuoden lupauksia oikein satelee... Sanna mutisi itsekseen.

Ulkona tosiaan oli kylmä. Ehkä korttelin kiertäminen riittää lenkiksi tällaisena päivänä. Kadut olivat autioita. Ehkä ihmiset toipuivat vielä eilisestä. Sanna oli juuri kääntymässä kulman taakse, kun näki äänekkään porukan purkautuvan kadulle porttikäytävästä. Linda?

Sanna vetäytyi nurkan taakse piiloon. Porukka oli aivan lähellä, mutta he eivät ehtineet huomata Sannaa.

Ai tämän takia he olivat pyrkimässä minun luokse, Sanna ajatteli. Varmaan ovat saaneet noottia naapureilta ja oli pakko vaihtaa majaa.

Sanna päätti vakoilla seuruetta. Koko joukko oli niin päissään, etteivät huomanneet mitä ympärillä tapahtuu. Linda notkui jonkun miehen kainalossa. Mies oli pitkä ja raamikas.

- Linda... Linda hei, onko sulla rahaa? Otetaan taksi ja mennään baariin? Kun ei sun kaverikaan ole kotona, mies puhui humalaisen kovalla äänellä.

Sanna huokaisi. Varsinainen unelmien poikamies. Jos edes oli poikamies. Kunhan Lindan pää selviää, pudotus todellisuuteen voi olla karu.

Porukka sai kuin saikin taksin alleen ja lähti jonne-

Sannan vuosi oli ollut hirveä: ero,
työpaikan menettäminen, rahahuolet ja
rakkaan Hessu -kissan kuolema.
Tuleva vuosi tulee olemaan parempi,
päättää Sanna uudenvuodenyönä.
Asiat lähtevätkin rullaamaan
parempaan suuntaan nopeasti ja varsin
yllättävällä tavalla. Kohta Sannalla on
kaikki -ja vielä enemmän.

Viihteellinen aikuisten satu romantiikan ystäville

*Muutos
Kuka olet, paras ystäväni
Näet sisimpääni
Älä tyydy, ansaitset kaiken
Unelmia ja kouluhommia
Tarvitaan ripaus onneakin*

